

חֹבֶרֶת לְמוֹד וּפְעִילוֹת לְחִפְנֵשֶׁת סִכּוֹת

שְׁמִי: _____ כְּתָה: _____

קראו:

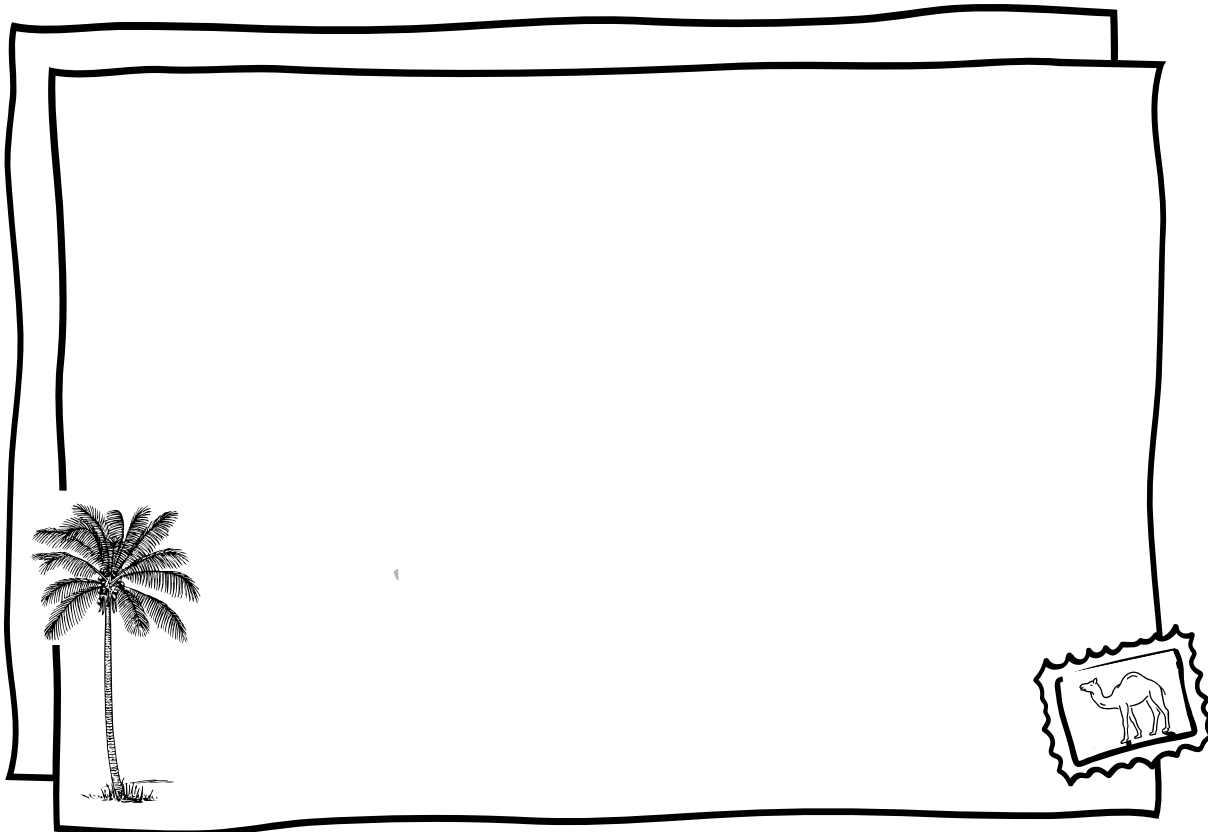
בתורה נאמר:

**"בַּסֶּכֶת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים ... כִּי בַסֶּכֶת הוֹשַׁבְתִּי
אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"**

(ויקרא, כ"ג, מב-מג)

על פי פסוקים אלו, במשך שבועת ימי החג, יש לשבת בסכה בכדי לזכור את ימי הנדודים של עם ישראל במדבר, בהם התגוררו בסכות.

**חשבו על בני ישראל במדבר סיני החם, בנדודים שנמשכו ארבעים שנה.
כיצד לדעתכם נראו הסכות שלהם? ממה היו עשויות הקירות? הגג? הרהיטים?
מה היה להם בתוך הסכות ומה מחוץ להן? אלו מאכלים היו בסכותם כשהיו במדבר?**

**צירו סכה של
משפחה מבני-
ישראל כפי
שאתם חושבים
שנראתה:**

הידעתם?

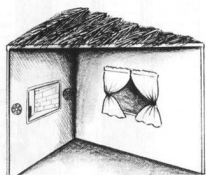
התורה מכנה את הסכות בהם התגוררו בני ישראל בזמן המסע במדבר גם בכנוי "אהלים". לפני יציאת מצרים, כשבני ישראל עדין היו עבדים במצרים הם גרו בבתים, וכאשר אבותינו גרו בכנען, לפני שירדו למצרים הם גרו באהלים.

גם חכמי המשנה למדו את הפסוק ושאלו את אותה השאלה- מהי סכה?
למה מתכונת התורה כשהיא מצוה "בסכת תשבּוּ שבַעַת יָמִים" כיצד נראית סכה
ואיך יש לבנות אותה.

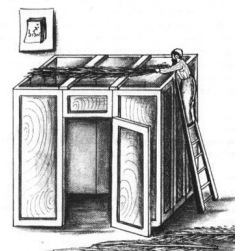
במשנה במסכת סכה עונים החכמים מהי לדעתם סכה.
מתחו קו בין התאור דברי החכמים במשנה לבין האיור

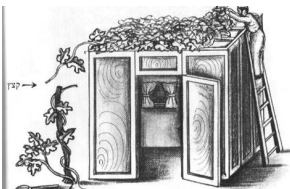
1 סכה יכולה להיות עד גבה של 20 אמה
(כגובה בית בן שלוש קומות)

2 אם היא נמוכה מעשרה טפחים
(בערך הגבה שלכם)- זו אינה סכה

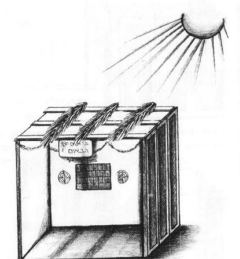

3 אם יש פחות משלוש דפנות (קירות)- זו אינה סכה

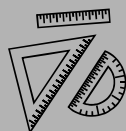
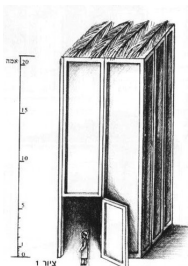

4 בסכה צריך להיות יותר צל מאור שמש

5 סכה צריכה להבנות בסמוך לחג ולכבוד החג

6 את הסכה מכסים (הסכך) בעלים וענפים שנגזמו.

20 אמה = 100 מטרים
10 טפחים = 90 סנטימטרים

כתבו לפחות ארבעה הבדלים בין ביתכם לבין סכה:

סְכָה

בֵּית

		קירות
		גג
		רצפה
		קשוחים
		רהוט
		משלכם:

קראו:

בתורה נאמר:

"ולקחתם לכם ביום הראשון (של חג הסוכות) פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ-עבת וערבי-נחל ושמתם לפני ה' אלהיכם שבועת ימים"

(ויקרא, כ"ג, מ).

על פי פרושם של חכמים, ארבעת המינים אליהם מתכוננת התורה בפסוק זה הם: אתרוג, לולב- ענף צעיר מעץ התמר שטרם נפתח, הדס וערבה.

מתחו קו והתאימו בין המלה לאיור המתאים

ערבה

הדס

אתרוג

לולב

ארבעת המינים שונים זה מזה: בגדל, בצבע, בצורה בטעם ובריח. בחנו את ארבעת המינים מקרוב- וערכו השוואה ביניהם ומלאו את הטבלה:

ערבה	הדס	אתרוג	לולב	
				צורה
				צבע
				טעם
				ריח

במהלך הדורות נסו חכמים ופרשנים להבין מה התורה רוצה ללמד במצוות ארבעת המינים. פרושים שונים מציעים הסברים שונים.

קראו את הפרושים הבאים והשלימו את המשימות:

כל אחד מארבעת המינים גדל באזור אחר של הארץ - ההדס בהרים, הלולב במדבר, האתרוג בשפלת החוף והערבה בנחלים. ארבעתם יחד מסמלים את טוב אדמת ארץ ישראל שאת יכולה אוספים בחג האסיף.

כתבו את שמות ארבעת המינים באזור הגדול המתאים:

מחסן מלים: אתרוג, לולב, הדס, ערבה

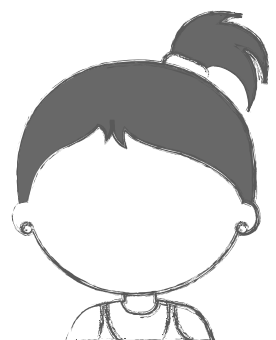
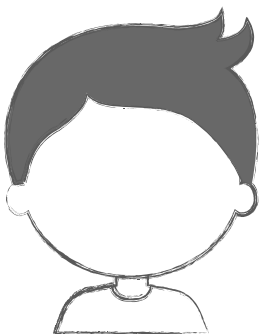
קראו פרוש נוסף לארבעת המינים:

ארבעת המינים שונים ומגוונים זה מזה - לאחד יש טעם וריח, לשני אין טעם ולא ריח, יש אחד עם טעם בלבד ואחד עם ריח בלבד - ואת כלם מאגדים יחד. כך גם עם ישראל - יש בו אנשים ונשים שונים זה מזה במעשים ובדעה - נטילת המינים יחד מסמלת את אחדות עם ישראל.

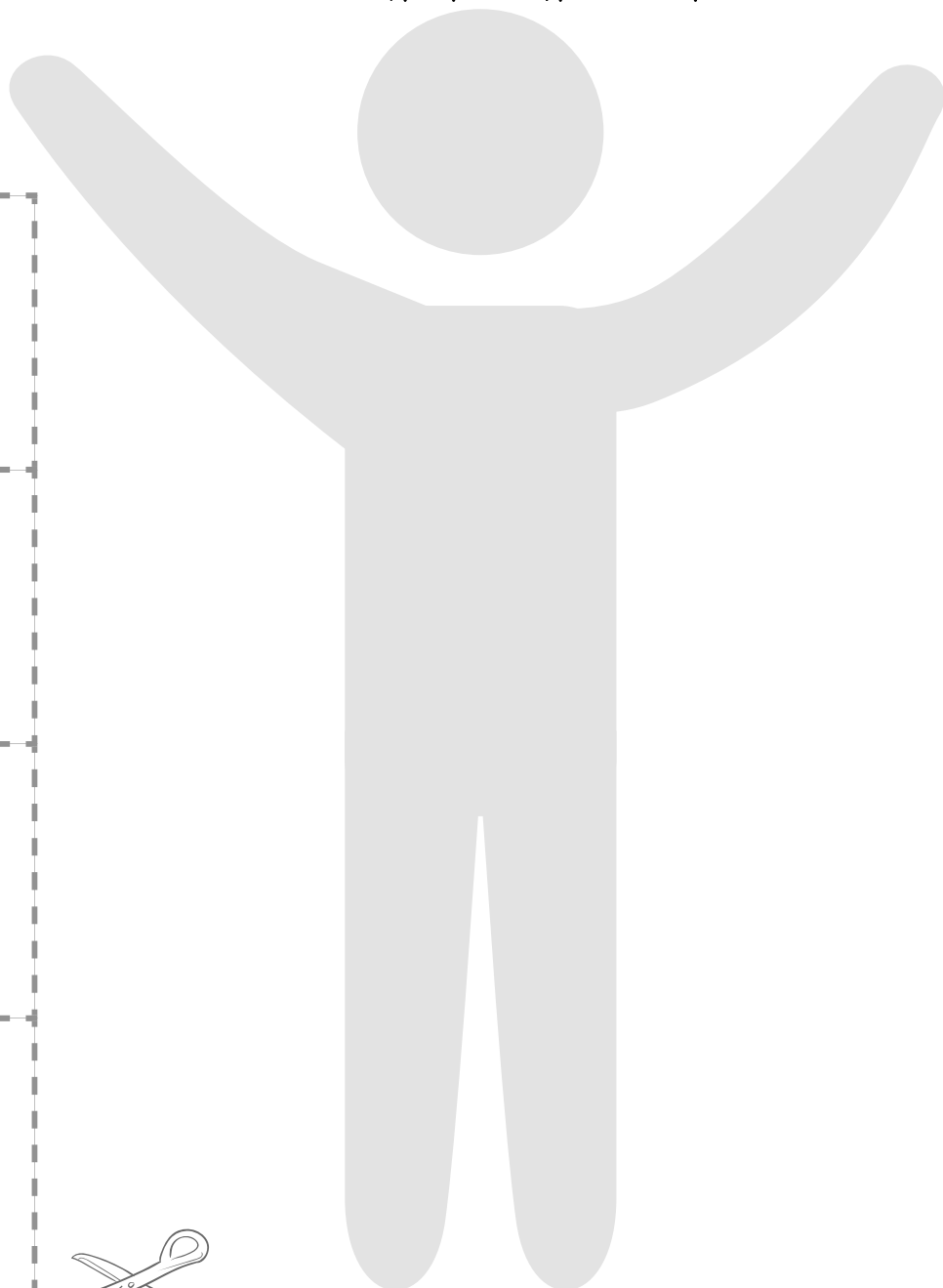
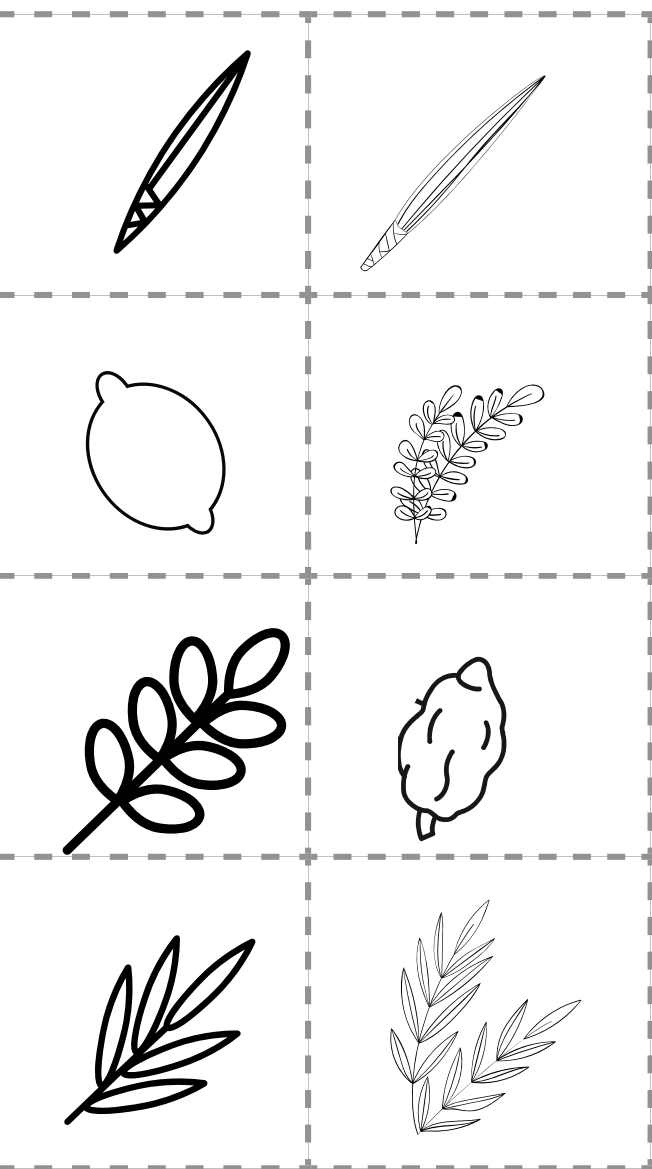
צירו ארבעה אנשים שונים במראה ובתכונות שלהם:

אַרְבַּעַת הַמִּינִים מִזְכִּירִים בְּגוּף הָאָדָם- הַהֵדֵס
 דוֹמָה לְעֵין, הַלוּלָב לְעַמֵּד הַשְּׂדֵרָה, הָעֵרְבָה לְשׂוֹפְתֵי
 וְהָאֶתְרוֹג לְלֵב- וּבִיחַד הֵם כְּמוֹ אָדָם שָׁלֵם, שְׁלוֹ כּוֹחוֹת
 שׁוֹנִים וְרַבִּים.

צְרוּ דְמוּת מְאַרְבַּעַת הַמִּינִים: בְּחַרוּ לוּלָב אֶחָד, עֵרְבָה, שְׁנֵי הֵדְסִים וְאֶתְרוֹג אֶחָד.
 גְּזְרוּ וְהִדְבִּיקוּ אֶת הַמִּינִים יַחַד לְדְמוּת, עַל פִּי הַפְּרוּשׁ שֶׁקְּרָאתֶם:
 הוֹסִיפוּ לְדְמוּת עוֹד פְּרָטִים כְּרָצוֹנְכֶם.

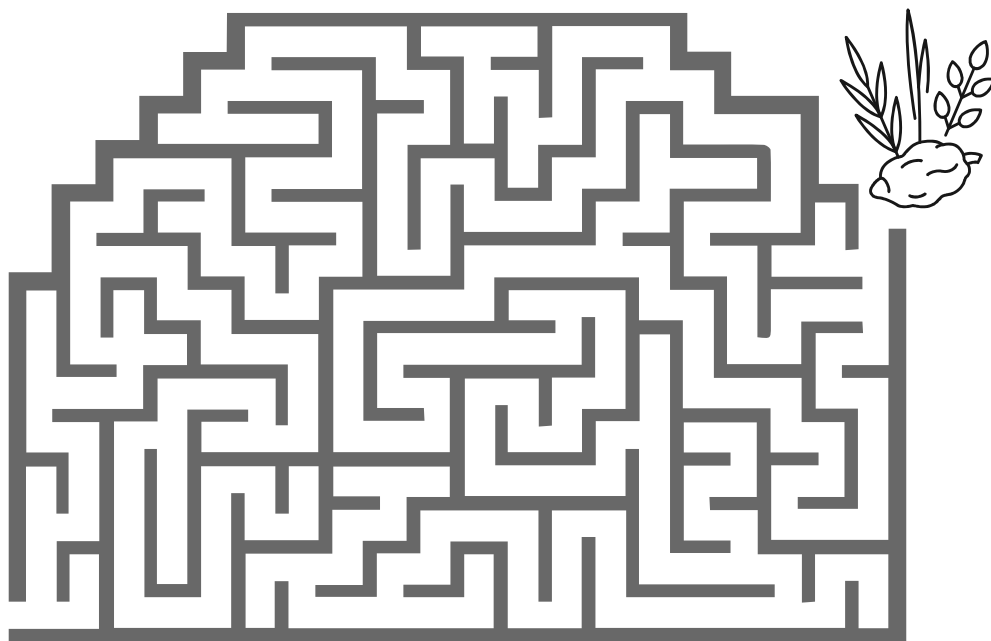
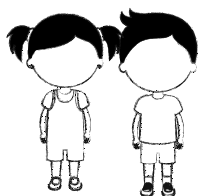

מדוע לדעתכם התורה מצוה לקחת ארבעה מינים
 של גדולים (צמחים) שונים בחג?
 כתבו את הפרוש שלכם לארבעת המינים:

עזרו לילדים להגיע אל ארבעת המינים:

הידעתם?

נוהגים לטל את ארבעת המינים בכל ימי חג הסוכות. קדם מברכים על נטילת הלולב, ואז אוגדים את ארבעתם יחד ומניפים אותם לארבע רוחות השמים. ביום הראשון מברכים גם ברפת "שהחיינו" שהיא ברכה הנהוגה בשעה שזוכים להגיע לחג ומועד וכן בזמן שמתרחש לאדם ארוע משמח וטוב.

אושפיזין

הָאָרוּחַ בְּסִכָּה הוּא רְעִיּוֹן מְרֻכָּז בְּמִסְרֵת הַיְהוּדִית. הַיְצִיאָה מֵהַבְּתִים הַמְסֻגָּרִים אֶל הַסְּכּוֹת שֶׁבְּחֻצוֹת – מְקַרְבֵּת בֵּין הַשְּׂכֵנִים. נוֹסֵף עַל הָאָרוּחַ שֶׁל בְּנֵי מִשְׁפָּחָה וְחֻבְרִים, הַתְּפִתָּח בְּמְרוּצַת הַדּוֹרוֹת מְנַהֵג הַזְמַנֵּת "אַשְׁפִּיזִין עַל־אִין" – אָרוּחַ שֶׁבַע דְּמוּיוֹת נְעֻלוֹת מֵהַמְקָרָא: אַבְרָהָם, יִצְחָק, יַעֲקֹב, מֹשֶׁה, אֶהְרֹן הַכֹּהֵן, יוֹסֵף וְדוֹד הַמֶּלֶךְ. בְּכָל יוֹם מִימֵי הַחֵג מְזַמְּיִנִים אוֹרַח אַחַר לְהַתְאַרַח בְּסִכָּה. בְּשָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת בְּחָרוּ אֲנָשִׁים וְנָשִׁים לְהוֹסִיף עַל שִׁבְעַת הָאַשְׁפִּיזִין הַמְסֻרְתִּים, גַּם דְּמוּיוֹת מוֹפֵת, מֵהַעֲבָר אוֹ הַהוֹוֶה, נָשִׁים וְגִבְרִים כְּאַשְׁפִּיזִין בְּסִכָּתָם.

מה אתם יודעים על כל אחד מן האשפיזין המסורתיים?
אילו ספורים מהתנ"ך אודותם אתם מכירים?

בקשו מבני המשפחה לספר לכם מה הם יודעים ומה הם חושבים על כל אחד מהאשפיזין.

תפזרת אשפיזין

א	ו	ה	ר	מ	ר	י	פ	ע	ו
ש	י	פ	ח	ק	ח	ט	ג	ו	י
ב	ל	ר	ג	ק	פ	י	ט	י	ו
ק	ה	ס	ח	ו	ב	ע	ת	ע	ס
ת	י	א	ב	ר	ה	מ	ד	ק	פ
ה	ז	ח	מ	ע	ח	ה	ו	ב	כ
א	ה	ר	נ	ק	ד	י	ד	י	ו
א	י	צ	ח	ק	ו	י	ה	י	כ
ר	ר	ס	ח	ק	ח	ט	נ	י	ג
מ	ש	ה	י	נ	ב	כ	ג	צ	ס

1. אברהם
2. יצחק
3. יעקב
4. משה
5. אהרן
6. יוסף
7. דוד

אושפיזין

הָאֲשָׁפִיזִין הַמְסֻרְתִּים הֵם גְּבוּרֵי הַתֵּנ"ךְ מִמְּנֵהֵיגֵי עִם יִשְׂרָאֵל. בְּתוֹרָה וּבַתנ"ךְ כְּלוּ מִסְפָּר גַּם עַל נָשִׁים רַבּוֹת מְנַהִיגוֹת וּמְשַׁפִּיעוֹת לְטוֹבָה עַל עִם יִשְׂרָאֵל:

קְרְאוּ אֶת הַמִּדְעַע עַל שְׁבַע הַגְּבוּרוֹת הַמְקַרְאִיוֹת:

אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה - קוֹרוֹתֶיהָ מֵתֹאֲרִים בְּמַגְלָה עַל שָׂמָה. בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, תְּחֻכּוֹם וְחֻכְמָה הִצְלִיחָה לְהַפִּיל אֶת הַמֶּן מֵרוֹם הַמַּעְלָה וּלְהַצִּיל אֶת הָעָם הַיְהוּדִי מִהַגְזָרָה.

שָׁרָה אֲמֵנוּ - הַכְּנִיסָה לְאַהֲלָהּ אוֹרְחִים וְכַבֵּדָה אוֹתָם בְּנְדִיבוֹת בְּתַבְשִׁילֶיהָ הָרַבִּים.

רוֹת הַמוֹאֲבִיָּה - בְּטוֹב לֵב וְאִמְץ עֲזָבָה אֶת מוֹלַדְתָּהּ וְאֶת מְשַׁפְּחָתָה כְּדֵי לְהַשְׁאִיר עִם נַעֲמִי חֲמוּתָהּ, וְלֹא לְהַשְׁאִירָה בּוֹדָדָה בְּזַקְנֹתָהּ.

מְרִים - אַחוּתוֹ הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַתֵּינוֹק בְּתַבָּה, הַשְּׂגִיחָה עָלָיו מֵרְחוֹק וְדֹאֲגָה לוֹ כְּשֶׁהִתְגַּלְּהָ. לְאַחַר קְרִיעַת יַם סוּף סַחֲפָה אֶת הָעָם בְּרִקּוּד וּבְשִׁירָה.

מִיכַל בַּת שְׂאוּל - כְּשֶׁאָבִיָּהּ שֶׁל שְׂאוּל הַמֶּלֶךְ רָצָה לְהַרְגֵּן אֶת דָּוִד, מִיכַל הִצִּילָה אֶת חַיּוֹ, הִיא הִבְרִיחָה אוֹתוֹ מִבְּעַד לְחִלּוֹן חֲדָרָה, אֶת מִטָּתוֹ מִלְּאָה תְּרַפִּים כְּדֵי שֶׁיִּחְשְׁבוּ שֶׁהוּא יָשָׁן שֶׁם שְׁנַת יִשְׂרָאֵל.

הַשׁוֹפֵטֵת דְּבוּרָה - הִיָּתָה מְנַהִיגַת עִם יִשְׂרָאֵל וְהוֹבִילָה אֶת עַר הַצָּבָא לְנִצְחוֹן בְּמַלְחָמָה.

בְּנוֹת צִלְפַּחַד - הִיָּה זֶה בְּזִמְן הַנְּדוּדִים בְּמַדְבָּר. כְּשֶׁאָבִיָּהֶן שֶׁל חֲמֵשׁ הָאָחִיוֹת נָפְטָר. מַחְלָה, נָעָה, חֲגָלָה, מַלְכָּה וְתַרְצָה, בְּנוֹת צִלְפַּחַד פָּנוּ אֶל מֹשֶׁה בְּבִקְשָׁה לְזִכּוֹת בְּנִחְלָה, גַּם אִם אֵין בֵּן בְּמִשְׁפָּחָה, וְהִצְלִיחוּ לְשִׁנּוֹת אֶת גּוֹרֵל הַיִּרְשָׁה.

צְרוּ שְׂרָשֶׁרֶת אֲשָׁפִיזִין - גְּבוּרוֹת וְגְבוּרֵי הַתֵּנ"ךְ:

צִירוּ חֲפָצִים הַמְתְּאִימִים לְכָל אַחַת מֵהַדְּמוּיוֹת עַל רְצוּעוֹת הַיָּד וְקִשְׁטוּ אוֹתָן. גְּזְרוּ, וְחַבְּרוּ אֶת הַרְצוּעוֹת לְשְׂרָשֶׁרֶת חֲלִיוֹת. הוֹסִיפוּ עוֹד דְּמוּיוֹת מְשַׁלְכֵם עַל רְצוּעוֹת נוֹסְפוֹת.

דָּוִד

יוֹסֵף

אַהֲרֹן

מֹשֶׁה

יַעֲקֹב

יִצְחָק

אַבְרָהָם

בְּנוֹת
צִלְפַּחַד

מֵרִים

דְּבוֹרָה

מִיכָל

רוּת

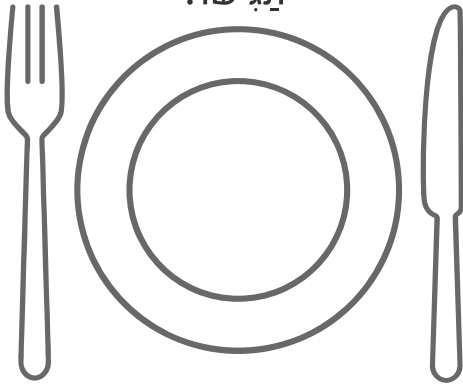
אֶסְתֵּר

שָׂרָה

הזמינו אשפיזין משלכם. בחרו דמות שאתם מעריכים במיוחד והייתם רוצים לארח בספנתכם.
תכננו את הארוח:

איזה כבוד
תגישו?

השלימו את המשימות
כתבו לאורח/ת שלכם הזמנה לספנתכם:

ומה תציעו
לשותות?

על מה תשוחחו?
כתבו שתי שאלות לאורח/ת
שלכם

מה תספרו לו?

קראו את הספור בקול רם:

נקדימון בן גוריון משקה את עולי הרגל

לפני שנים רבות עלו כל ישראל לרגל לירושלים בחג הסוכות. שנה אחת לא ירדו גשמים, וכשהגיע חג הסוכות לא היו מים לעולי הרגל. איש עשיר וטוב לב גר בירושלים, נקדימון בן גוריון שמו. ראה נקדימון את בורות המים הריקים ואת העולים צמאים למים.

פנה נקדימון אל שר רומאי שהתגורר בקצה העיר בבקשה: "שמעתי שיש ברשותך שנים עשר מעינות שופעים מים. הלוה לי מים ממעינותיך, ובסוף החורף הקרוב אחזיר לך את המים ששאלתי ממך, עד הטפה האחרונה."

השר סרב, הרי רק עתה הסתיימה שנה שלא ירדו בה גשמים כלל, ומי יודע מה יקרה בשנה זו. "אם לא אשיב לך את מי המעינות, אתן לך בתמורה שנים עשר ככרי כסף!" נסה נקדימון את מזלו שוב, והשר הרומאי השתכנע.

שומחו עולי הרגל על מי המעינות, שתו לרויה והודו לנקדימון. כשפתמו החגיגות, שבו העולים לביתם.

מאז בכל יום נקדימון חפה וצפה לגשם. העננים לא באו, וגשם לא נראה באפק. מיום ליום נתמלא נקדימון דאגה. הסתיו חלף, החורף תם. וטפה אחת של גשם לא ירדה.

יומו האחרון של החורף הגיע. השר הרומאי לא שכח את החוב, ודרש: "תן לי את מי המעינות או שלם לי כפי שהבטת."

נקדימון שלא היו לו מים ולא כסף להשיב לשר, ענה: "עכשו רק בקר, יש עוד יום שלם לפנינו. בצהרים שב השר ודרש להשיב את החוב.

אך נקדימון התעקש: "השמש עודנה בשמים, היום עוד לא נגמר. אולי ירדו גשמים." גחף השר: "כל השנה לא ירד גשם, ועכשו ירד?"

לעת ערב התמלא נקדימון צער ודאגה אמתית. הלך אל בית המקדש והתפלל: "רבונו של עולם!" אמר, "גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי ולכבוד משפחתי בקשתי מים, אלא לכבודך, כדי שיוכל העם לחגג!"

מיד התקדרו השמים וגשם החל לרדת. כל מעינות ירושלים נמלאו מים ובהם גם מעינותיו של השר הרומאי. יצא נקדימון מבית המקדש שומח וטוב לב.

(על פי: מסכת תענית דף יט עמוד ב-דף כ עמוד א)

קראו:

שמיני עצרת, הוא חג הצמוד לחג סוכות, המזכר כָּבֵד בתורה. ועל פי התורה – לא יושבים בו בסֶפֶה ולא נוטלים בו את ארבעת המינים, אך בימי המקדש – היו עולים בו לרגל. ברבות הימים, נעשה שמיני עצרת לחג שמחת תורה – החג בו חוגגים את סיום מחזור קריאת התורה: מסיימים את ספר דברים, ומתחילים לקרוא את התורה מהתחלה- מבראשית.

איך אפשר לשמח בתורה?

נוהגים לרקד עם ספרי התורה ולשיר בבית הכנסת ולהקיף שוב ושוב את הבימה, בה קוראים בתורה ביום חל ובשבת. מנהג זה נקרא "הקפות".

**ומה אתם אוהבים בתורה? איך אתם שמחים בתורה?
מה אתם חושבים על התורה?**

כתבו או צירו בתוך המשבצות אלו דברים אתם אוהבים בספרי התורה:

**צירו דמות
אהובה מהתורה**

**”
כתבו פסוק הזכור
לכם על פה:**

צירו ספור אהוב בתורה:

**כתבו שם או
מלה אהובה
מהתורה:**

עצבו דגל לשמחת תורה.

שלבו בו את הדברים שאתם אוהבים בתורה.

העזרו בדף הבא- לאחר שתשלימו את עיצוב הדגל מרחו דבק על הפס האפור והדביקו אותו סביב למקל דק וארוך.

גזרו לפי הקווים המקווקוים

